

Gondolatok 2016. december 27-én

Szent János apostol ünnepnapján természetesen az ő leveléből olvasunk:

[1Ján 1,1-4](#)

János lelkesen bizonygatja, hogy személyesen tapasztalta, akit hirdet, valóban az Istentől jött Ige.

Evangéliumáról is azt mondják a Szentírás-tudósok, hogy az első fejezetek kifejezetten az akkor eléggé terjedő gnosztikus tanok vitairata, amit püspöki kérésre írt meg a hagyomány szerint "legkedvesebb tanítvány". János tanúskodik az örök Életről és a krisztusi közösségről. Jézus már rég nincs velük emberi testben, János mégis élő közösségről szól. Sőt levele olvasóit hívja, legyenek ők is része, hogy "örömünk teljes legyen". A tegnapelőtt születésnapos Isten-küldötte nem magányos hősnek hívja követőit, hanem élő közösségbe. Így nevezheti barátainak a vele egységben lévőket. Jézusi baráti közösségben lenni tehát nem egy különleges prémium lehetőség keresztények számára, hanem úgy tűnik, lényeges alapja a kereszténységnek. Jézusi közösség nélkül talán nem is nevezhetjük magunkat a Mester követőjének.

A mai örömhír: [Jn 20,2-8](#).

János evangélium írásának másik célja — az "írástudók" szerint—, hogy kiegészítse az akkor már ismert három evangéliumot. Az asszonyok tapasztalata után Péter és János az, aki saját szemével látja, kezével tapinthatja az üres és összehajtogatott lepleket, amikbe két napja Jézus holttestét tették. "Látta és hitt." A helyzetet, a tényeket látta, és ettől a ponttól teljesen elköteleződött a Mesterhez = hitt Benne. János életéről és tetteiről szóló történetek és legendák valóban egy odaadott életről tanúskodnak: az örömhír bátor hirdetése, gyógyítások, halott-feltámasztások kísérik életét, és nem Jánoson múlik, hogy túléli az apostoloknak kijutó meghurcoltatást.

Komolyan kell tehát vennünk János hitét, életének odaadottságát és hívását jézusi közösségben élésre. A Mestert követni csak ilyen módon lehet, félig meddig, langyosan, vagy magunknak valóan nem!

(György Zoltán)

